

TITULLI ORIGINAL

BIR GÜNÜN MUHASEBESİ

PËRKTHEU

Ilir Hoxha

REDAKTOI

Alban Kali

FAQOSJA

Bledar Xama

BOTIMI I

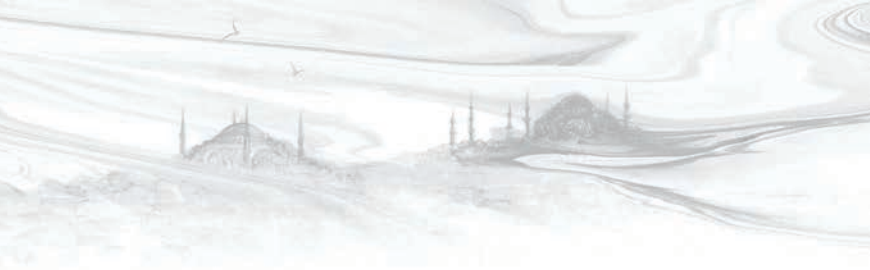
Prill 2021, Shkodër

PROGRESI BOTIME

Sheshi "2 Prilli", Rr: Studenti

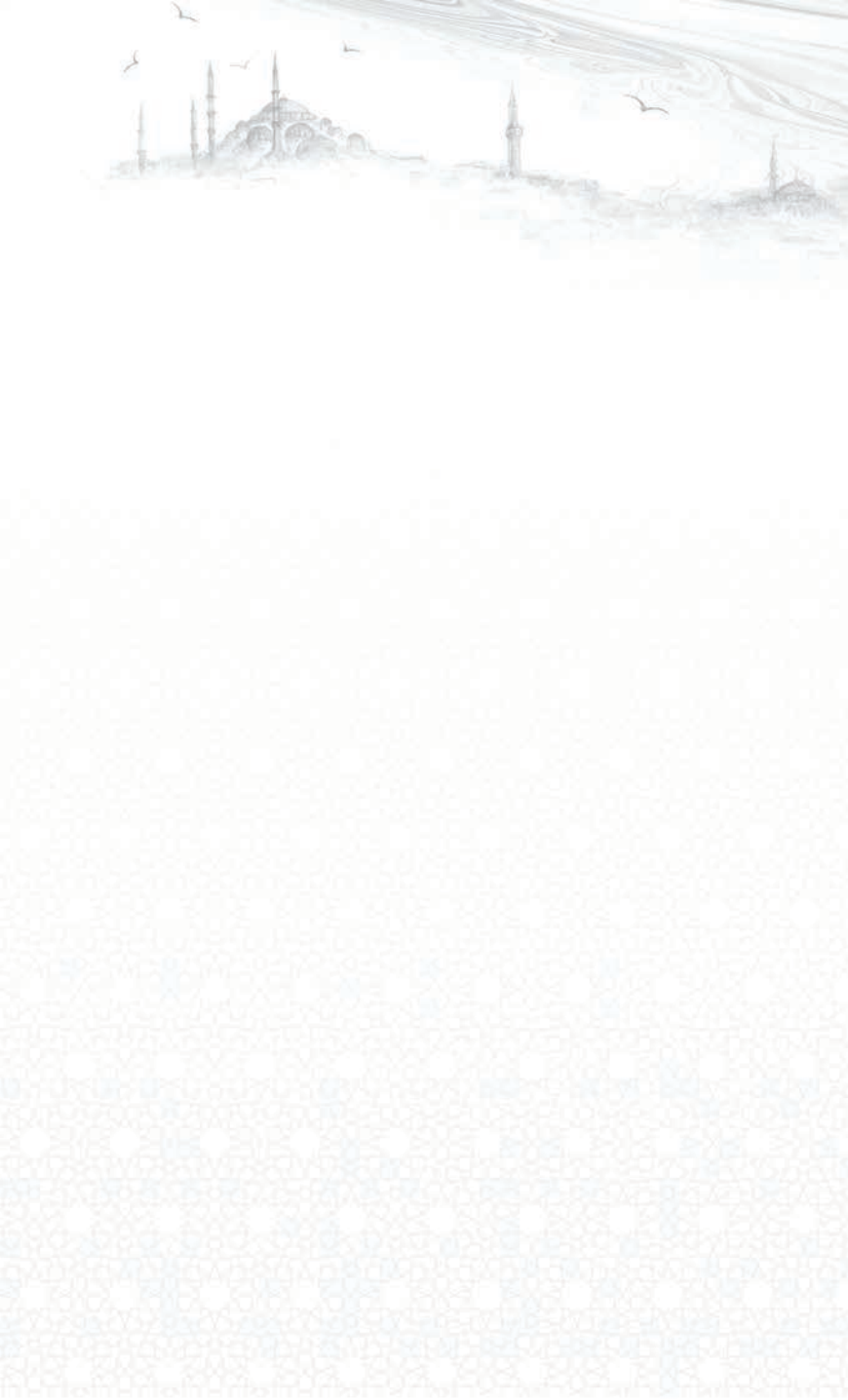
Shkodër, Shqipëri

Mob: +355 67 340 6182

LLOGARIA E NJË DITE

Osman Nuri Topbash

PARATHËNIE

Qëllimi ynë si shtëpi botuese, ka qenë gjithmonë përpjekja për të zbukuruar zemrat e besimtarëve me dashurinë për Allahun dhe të Dërguarin e Tij (a.s.) dhe për të motivuar ndërtimin e personaliteteve me identitet Islam. Për këtë arsye, deri më sot kemi sjellë shumë vepra tek lexuesit tanë të nderuar dhe e falënderojmë Allahun e Madhëruar për mundësitë që na ka dhënë.

Pa devijuar aspak nga qëllimi ynë, tani do përpiqemi t'u ofrojmë lexuesve tanë të respektuar këtë libërth ku përfshihen shembuj të bukur që na motivojnë të jemi vazhdimisht në një gjendje vetllogarie, siç i është drejtuar edhe Omeri (r.a.), vetes së tij

duke thënë; "Çfarë ke bërë sot për Allahun, o Omer?"

Në ditët tona, kur mendjet dhe zemrat janë lidhur pas materiales dhe horizontet e meditimit nuk i kapërcejnë dot kufijtë materialë, një libër xhepi i tillë, mendojmë se duhet të gjendet gjithmonë pranë nesh.

Ky libërth, është kryesisht një përmbledhje nga vepra "Bulëza Lumturie", shkrimi "Llogaria e një dite" dhe vepra tjetër "Udhëtimi i Përjetësisë", të autorit të njohur Osman Nuri Topbash.

Shpresojmë që kjo vepër të jetë e dobishme për të gjithë myslimanët...

Progresi Botime

LLOGARIA E NJË DITE

Kjo botë është krijuar dhe organizuar si një vend-sprove për birin e njeriut. Çdo gjallesë që vjen në këtë botë, ka një afat të caktuar jete dhe vdekja është një realitet i paevitueshëm për çdo të vdekshëm. Lidhur me këtë, në Kuran urdhërohet:

“Çdo njeri do ta shijojë vdekjen! Ne ju vëmë në provë me të keqe dhe me të mirë dhe te Ne do të ktheheni.” (Enbija, 35)

Çdo gjallesë që lind është kandidat për të vdekur dhe çdo njeri është në moshë për të vdekur. Çdo frymë, ka potencialin të jetë fryma e fundit. Vdekja nuk është një takim ku thirren vetëm të moshuarit. Prandaj, nëse shkojmë në një varrezë, do të shohim se atje gjenden shumë të vdekur në moshë më të re se tonën.

Për rrjedhojë, nuk duhet të harrojmë kurrë se, jeta është një mirësi e kufizuar që na është dhënë vetëm njëherë për të fituar lumturinë e botës tjetër. Pra, edhe provimi ynë në këtë botë, vetëm njëherë do të zhvillohet dhe nuk mund të përsëritet më. Nëse nuk arrijmë sukses në ndonjë provim të kësaj bote, ka mundësi të hyjmë përsëri dhe ta arrijmë suksesin e dëshiruar. Por jeta e kësaj bote na jepet vetëm një herë dhe në fund do të ndahemi prej saj pa pasur mundësi të kthehemi përsëri pas.

Nisur nga kjo, është e domosdoshme që çdo njeri i mençur, ta përdorë mirësinë e jetës duke marrë parasysh realitetin e "vdekjes" dhe të "botës tjetër", sepse do të vijë një ditë që nuk do të ketë të nesërme. Për të gjithë ne, ajo ditë është e panjohur! Kjo, sepse Allahu i Madhëruar e ka lënë të tillë, me qëllim që ne të përgatitemi për të në çdo moment.

Supet e dobët të disave nuk mund ta bartin peshën e frikshme të vdekjes! Vdekjet janë mësimet të heshtura dhe urtësi për zemrat e ndjeshme, dhe të vërteta më ndikuese se fjalët më elokvente. Sa kuptime madhështore ka varrosur në heshtje të thellë vdekja me gjuhën e saj! Natyrisht, për ata që mund të dëgjojnë, të shohin e të ndjejnë...

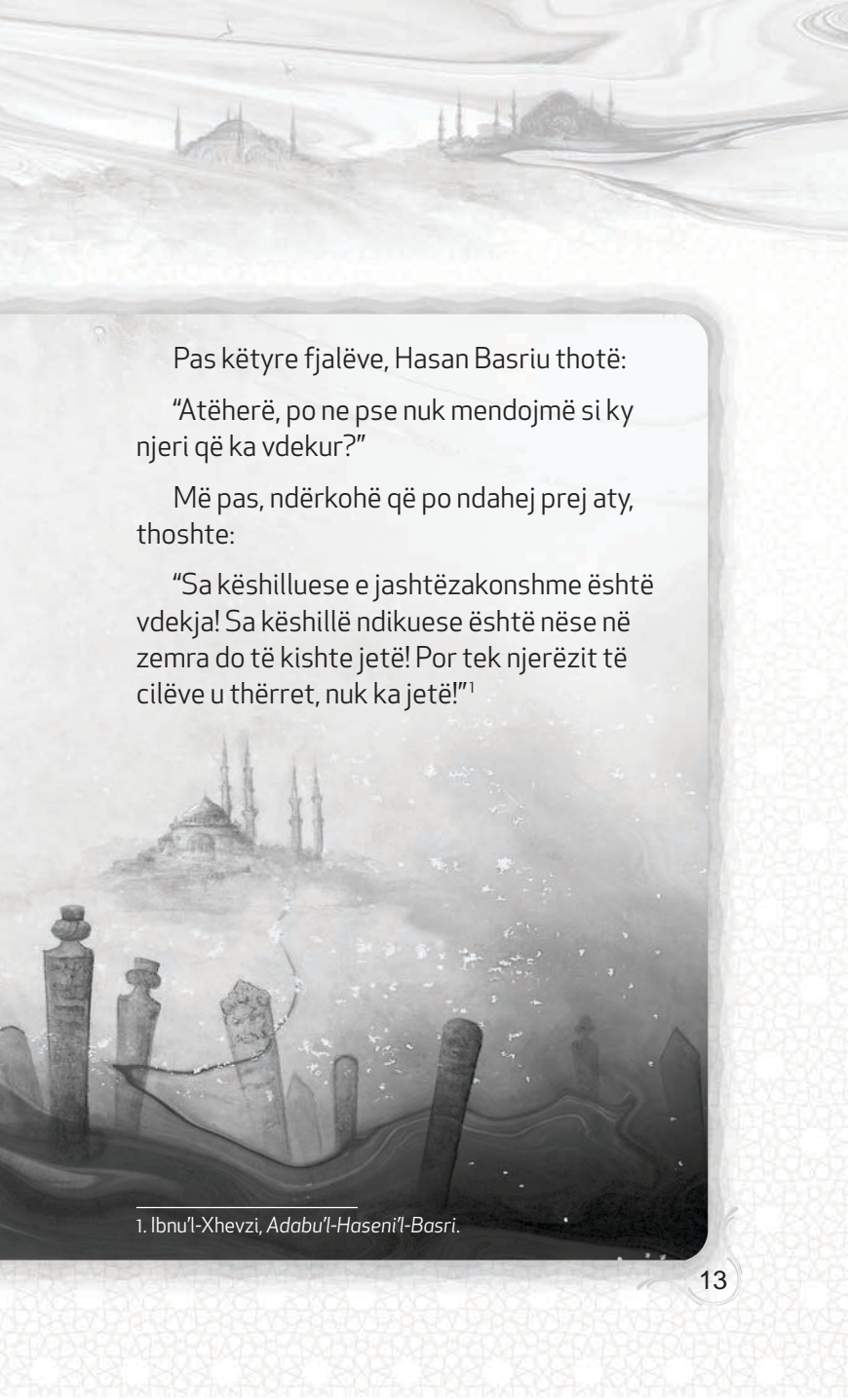

Sa bukur e shpreh kjo ndodhi këtë të vërtetë:

Hasan Basriu kishte marrë pjesë në një xhenaze. Kur mbaruan të gjitha punët e varrimit, pyeti një të moshuar që kishte pranë:

“Po të pyes për hir të Allahut. Si thua, vallë a mendon të kthehet përsëri në këtë botë dhe të shtojë punët e mira, dhikrin e të kërkojë falje për gjynahet, ky njeri që ka vdekur?”

Pa hezitur aspak, plaku i thotë: “Po! Sigurisht që mendon!”

Pas këtyre fjalëve, Hasan Basriu thotë:

“Atëherë, po ne pse nuk mendojmë si ky njeri që ka vdekur?”

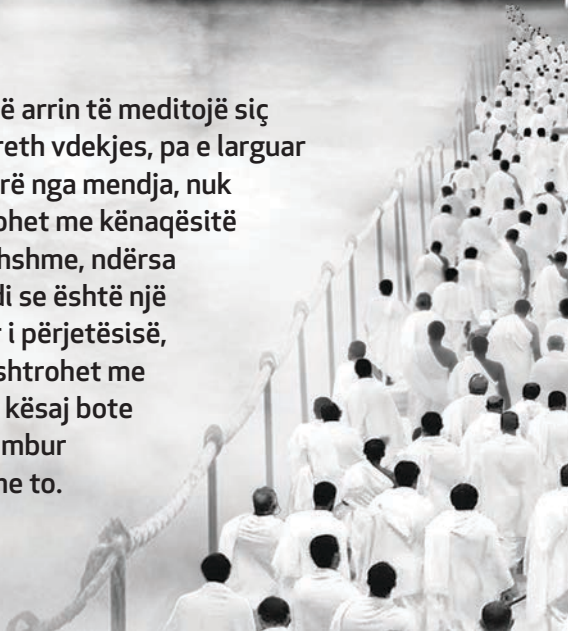
Më pas, ndërkohë që po ndahej prej aty, thoshte:

“Sa këshilluese e jashtëzakonshme është vdekja! Sa këshillë ndikuese është nëse në zemra do të kishte jetë! Por tek njerëzit të cilëve u thërret, nuk ka jetë!”¹

¹ Ibnu'l-Xhevzi, *Adabu'l-Haseni'l-Basri*.

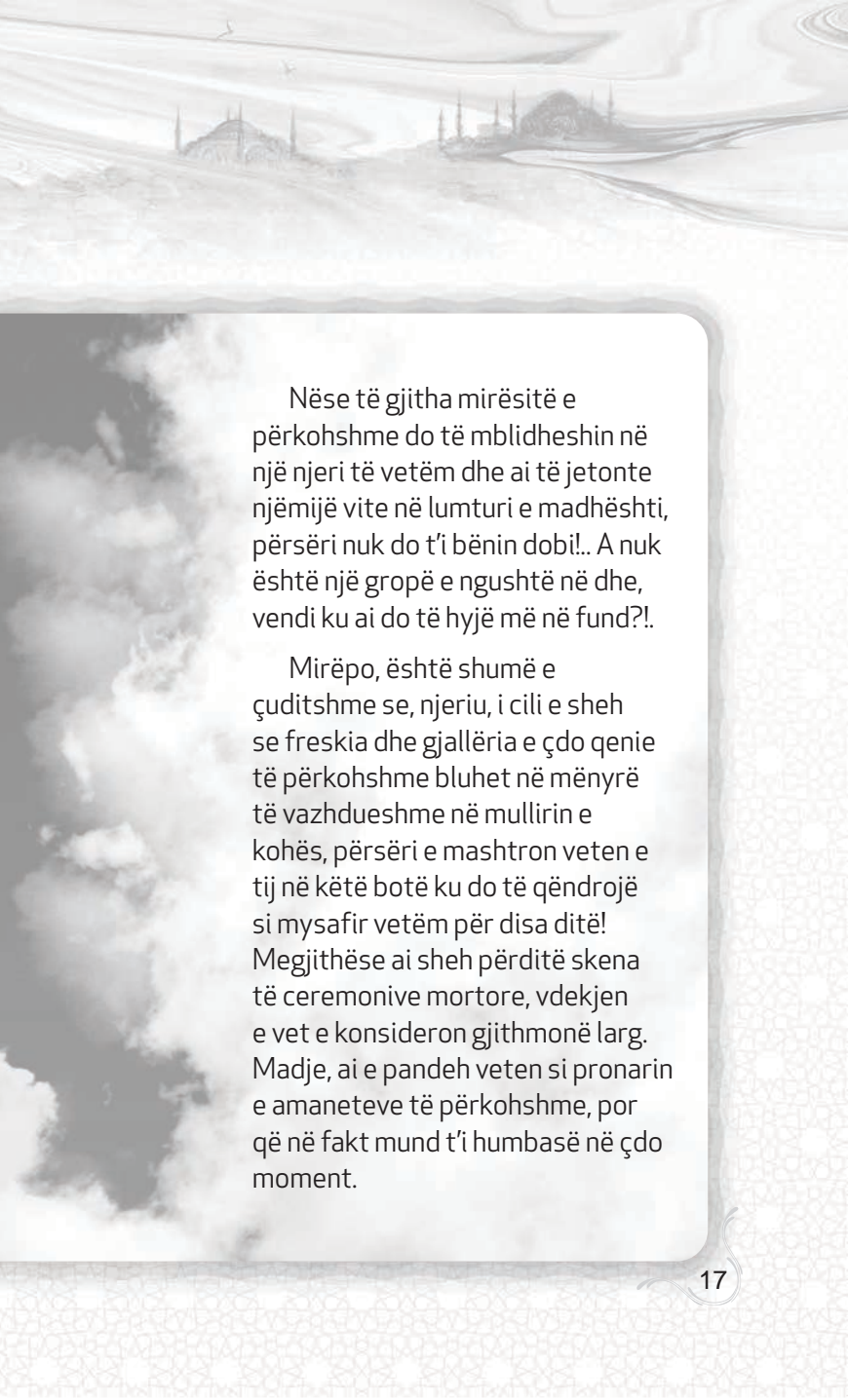
Njeriu që arrin të meditojë siç duhet rreth vdekjes, pa e larguar asnjëherë nga mendja, nuk mashtrohet me kënaqësitë e përkohshme, ndërsa ai që e di se është një udhëtar i përjetësisë, nuk mashtrohet me lodrat e kësaj bote duke humbur kohën me to.

**Një person që e kupton
se do të japë llogari
për çdo frymëmarrje nuk e
harxhon jetën për
plotësimin e dëshirave
dhe kënaqësive
mentale.!**

Nëse të gjitha mirësitë e
përkohshme do të mblidheshin në
një njeri të vetëm dhe ai të jetonte
njëmijë vite në lumturi e madhësi,
përsëri nuk do t'i bënin dobi!.. A nuk
është një gropë e ngushtë në dhe,
vendi ku ai do të hyjë më në fund?!

Mirëpo, është shumë e
çuditshme se, njeriu, i cili e sheh
se freskia dhe gjallëria e çdo qenie
të përkohshme bluhet në mënyrë
të vazhdueshme në mullirin e
kohës, përsëri e mashtron veten e
tij në këtë botë ku do të qëndrojë
si mysafir vetëm për disa ditë!
Megjithëse ai sheh përditë skena
të ceremonive mortore, vdekjen
e vet e konsideron gjithmonë larg.
Madje, ai e pandeh veten si pronarin
e amaneteve të përkohshme, por
që në fakt mund t'i humbasë në çdo
moment.

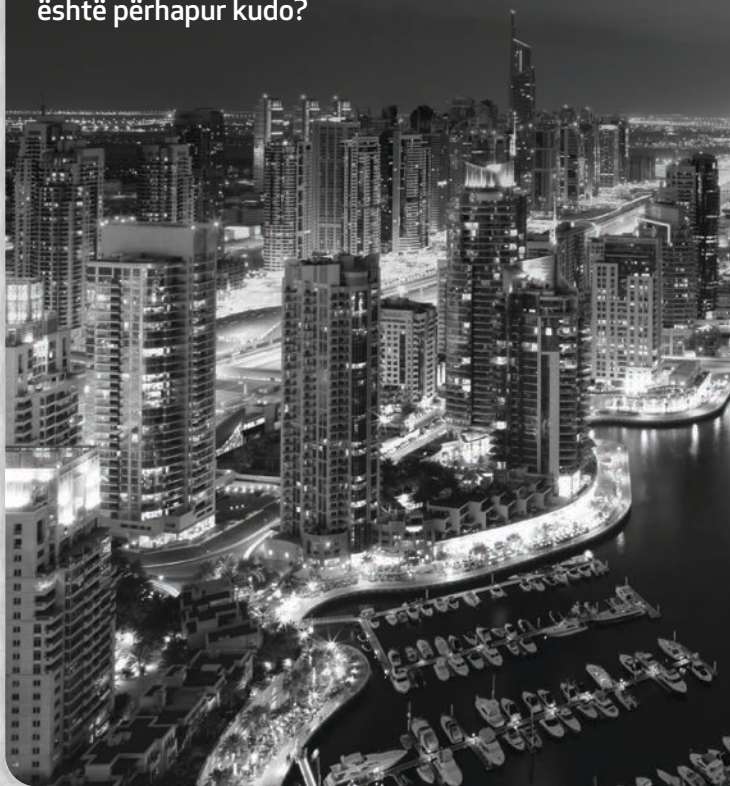
Por në ditën e Kijametit të gjithë do të gjykohen me korrektësi sipas kasetës së jetës që kanë mbushur gjatë kohës që kanë qenë gjallë. Asnjë nuk do të thotë: "Sikur të kisha jetuar më shumë në dynja!"

I gjithë problemi i tyre do të jetë se sa punë të mirë kanë bërë gjatë kohës që kanë kaluar në dynja. Allahu nuk do të shikojë sa gjatë ke jetuar por si ke jetuar!

Falënderojmë Allahun që jemi myslimanë.
Kemi pranuar me zemër dhe shprehur me
gojë kushtet e besimit. Por sa të mbrojtur
jemi ne sot nga epidemia sekulariste që
është përhapur kudo?

Sa të qëndrueshëm jemi në rrugën e drejtë? Kur përballemi me alternative përfitimi sa është preferenca jonë për botën tjetër?

Pejgamberi ﷺ thotë:

"...Jeta e vërtetë, është ajo e Ahiretit! (Lumturia e vërtetë është ajo e Përjetësisë)"²

Një vdekje e cila vjen me përgëzimet e lumturisë së përjetshme, është fat vetëm i besimtarëve të mençur për të cilët ka folur Profeti (a.s), sepse këta besimtarë nga hambari i jetës kanë mbledhur vetëm farat së vërtetës, nga kopshti i virtyteve kanë vjelë vetëm frutat e lumturisë dhe në arën e besimit kanë mbjellë vetëm farat e falënderimit, mirënjohjes dhe kënaqësisë.

2. Buhari, Xhihad 33, Salat 48, Rikak 1.

Prandaj edhe ne nuk duhet ta harrojmë kurrë se në dynja kemi ardhur për Ahiretin. Duhet të meditojmë shpesh se: "Për ku udhëtojnë gjithë këto krijesa? Për çfarë arsyeje ekziston kjo rrjedhë e ardhjes në dynja, e vajtjes në Ahiret, nga një anë me lindje, e nga ana tjetër me vdekje? Pse kemi ardhur në dynja, në pronën e kujt po jetojmë dhe për ku po udhëtojmë? Si do të jetë përfundimi ynë? A jemi gati për llogaridhënien në Mahsher? Çfarë kemi përgatitur sot për Ahiretin?.."

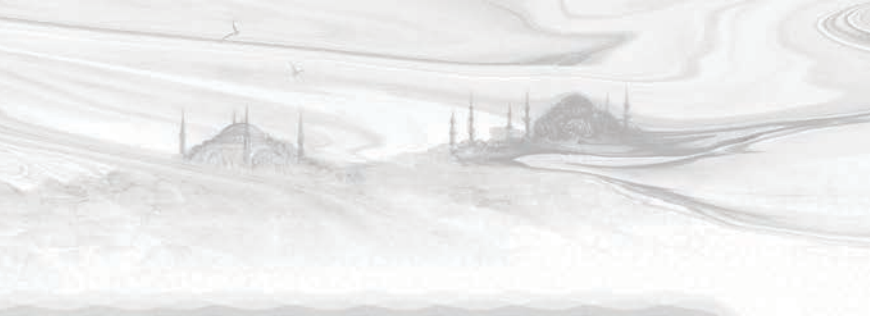
Allahu i Madhëruar na fton shpesh të meditojmë rreth Kiametit. Në Kuran, na jepen lajme në lidhje me Kiametin, e sidomos në tre xhuzet e fundit. Çfarë do të ndodhë me Tokën, me qiejt dhe me njerëzit?.. Ne duhet të përparojmë në devotshmëri, duke u thelluar sa më shumë në meditimin e këtyre të vërtetave.

Po ashtu, nuk duhet të harrojmë se vdekja, e cila është akti përmbyllës i teatrit të jetës, është si një pasqyrë ku të gjithë do të shohin fundin e tyre të përjetshëm. Prandaj sot,

ne nuk duhet ta nxijmë pasqyrën e frymës së fundit me njollat e gjynaheve, indiferencës dhe të këqijave, me qëllim që vdekja të mos na vijë si një fatkeqësi, por si një gëzim takimi.

Hasan Basriu , një ditë kur po kalonte rrugës pa një preson shumë të gëzuar. Kur u takuan i tha:

- A e ke kaluar urën e Siratit?

- Jo - ia ktheu personi në fjalë.

Pastaj e pyeti përsëri:

- A e di ku do të hysh në Xhenet apo Xhehenem?

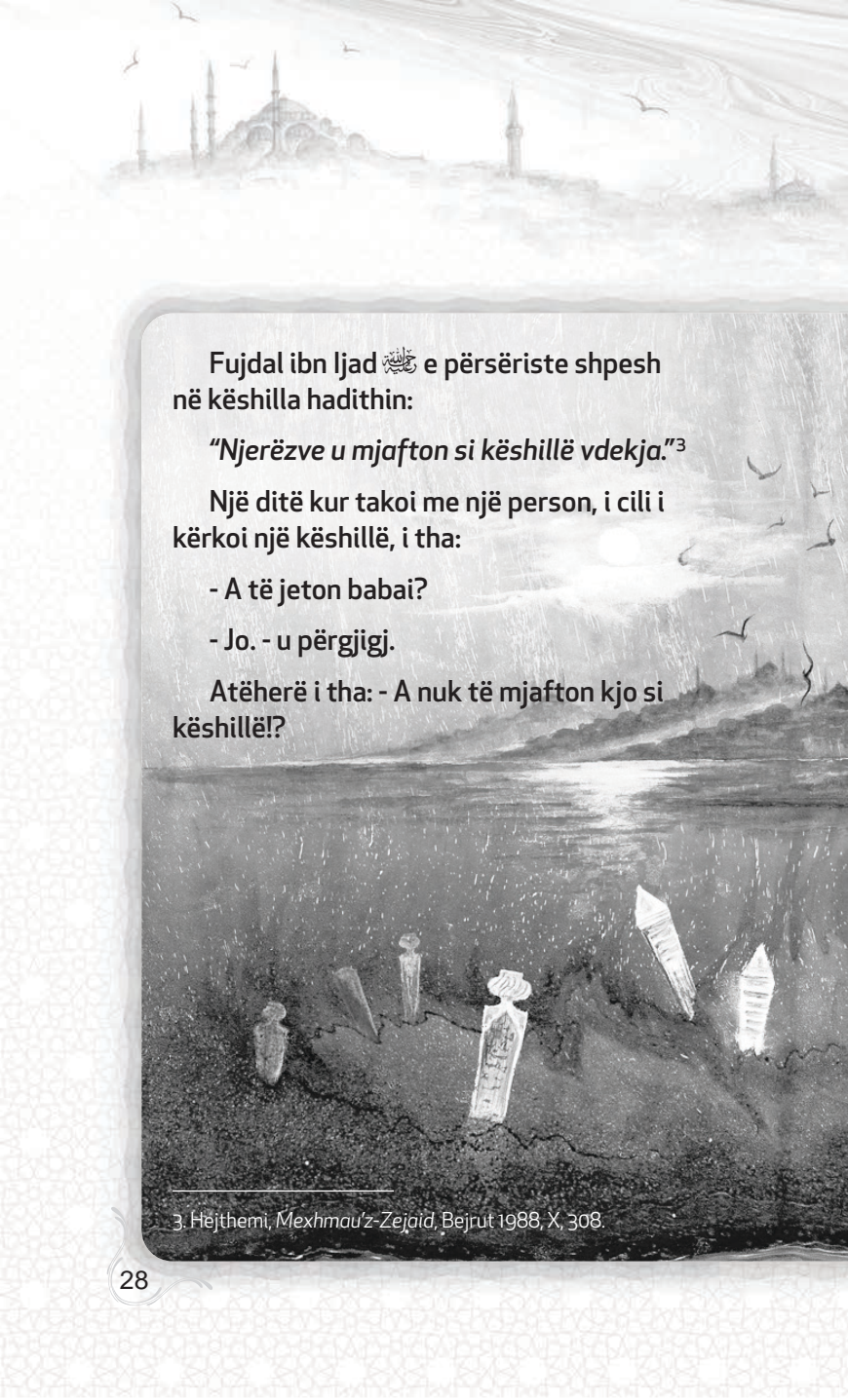
Personi tha përsëri:

- Jo, nuk e di.

Atëherë Hasan Basriu tha:

"Allahu të faltë ty! Përse qesh kaq shumë kur e di që në ditën e Kijametit do ta kesh punën shumë të vështirë."

Fujdal ibn Ijad رضي الله عنه e përsëriste shpesh në këshilla hadithin:

*"Njerëzve u mjafton si këshillë vdekja."*³

Një ditë kur takoi me një person, i cili i kërkoi një këshillë, i tha:

- A të jeton babai?

- Jo. - u përgjigj.

Atëherë i tha: - A nuk të mjafton kjo si këshillë!?

3. Hëjthemî, *Mexhmau'z-Zejaid*, Bejrut 1988, X, 308.

Ahmed ibn Harb ﷺ thotë:

"Toka habitet me dy persona; për personin që grindet me vëllain e tij për një copë tokë në këtë jetë të përkohshme. Toka sikur u thotë atyre: "Mendoni pak për ata që ishin para jush në atë vend për të cilin ju po grindeni tani! Sa e sa veta para jush kanë pretenduar se e kanë zotëruar atë pjesë toke por asnjeri nuk ka arritur ta zotërojë përjetësisht."

Kurse personi tjetër për të cilin toka habitet është ai që për të fjetur përgatit me kujdesin më të madh krevatin. Toka atij sikur si kur i thotë:

«O njeri! Përse nuk e kujton varrin në të cilin do të qëndrosh për një kohë të gjatë pa dyshek dhe jorgan?!»"

Me qëllim që kapitali i jetës të përdoret në rrugë të Allahut, Mevlana Xhelaledin Rumi na jep këto këshilla:

“Mirësinë që duhet të bësh sot, mos e lërë për nesër! Mblidhe mendjen dhe thesin e botës tjetër, mos e mbush me gurë, por me xhevahire (punë të mira) të denjë që mund t’i ofrohen sulltanëve dhe mbretërve! Në fund edhe ti do ta kuptosh këtë, prandaj eja në vete që tani dhe shihe që tani ditën e fundit, pra jetën tjetër. Syrin që do të shohë të vërtetën, mos e verbo me indiferencë dhe prirje egoiste! Kush sheh të ardhmen gjën lumturinë. Një njeriu të tillë nuk rrëshqet e nuk i pengohet kurrë këmba në rrugën e Zotit. Nëse nuk dëshiron të të rrëshqasë, të të pengohet këmba, e të rrëzohesh kur ecën, lyeji sytë me dheun ku ka shkelur këmba e njeriut të devotshëm dhe ec në gjurmët e tij! Mblidhe mendjen dhe mos e mblidh kapitalin për të sotmen, por për të arritur kënaqësinë e Allahut dhe Xhenetin në të ardhmen!

O ti që e do udhëtimin! Udhëtar i thonë atij që mendon për rrugën, llogarit vendin ku do të

arrijë dhe e ka mendjen përherë përpara (me shqetësimin e të ardhmes). Kur njeriut i merret forca, mundësia dhe dëshira për të bërë diçka, pra kur vjen momenti i lamtumirës së kësaj bote dhe bie në rrjetën e vdekjes, atëherë çdo gjë merr fund. Për këtë arsye, thirri mendjes dhe mos çohet nga kapitalin e jetës! E gjithë forca dhe fuqia jote, janë kapitali i jetës që do të sjellë fitime dhe punët e mira që ke arritur të bësh. Prandaj vlerësoje drejtë jetën e kësaj bote ku je i fortë dhe i fuqishëm dhe mos e lërë të të ikë rasti që ke në dorë!..”

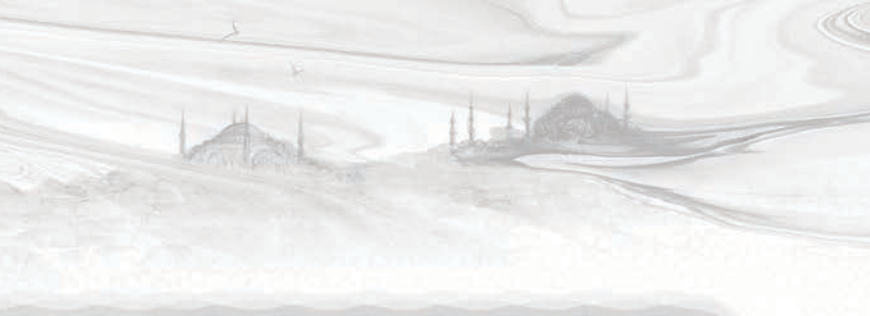
Shejh Sadi, në veprën e tij "Bostani", na këshillon të mos e çojmë dëm jetën e kësaj bote, duke u shprehur kështu:

"Nëse je i mençur, ano nga aspekti shpirtëror i gjithçkaje!.. Sepse pamja humbet, ndërsa shpirti qëndron. Përgatitjen për botën tjetër, bëje vetë në këtë jetë, sepse pasi të vdesësh, të afërmit do t'i kaplojë lakmia dhe nuk kanë për të bërë asnjë të mirë për shpirtin tënd. Mirësitë që zotëron, jepi vetë sa je gjallë, sepse kur të vdesësh, nuk do t'i kesh më! Nëse nuk do të vuash, kujto ata që po vuajnë në varr! Dhuro shpejt aty ku duhet prej thesarit që ke ende në dorë, e mos e lër për nesër! Sepse nesër, çelësat e tij nuk do t'i kesh më. Dërgoji vet që sot të mirat! Mos shpreso që pasi të vdesësh, të afërmit dhe miqtë që ke lënë pas, do të tregohen mjaftueshëm të dhembshur me ty! Kush e çon vetë furnizimin në botën tjetër, ka arritur një mirësi të madhe, sepse askush nuk ta kruan shpinën duke menduar për ty! Atë mund ta kruash vetëm me thonjtë e tu!

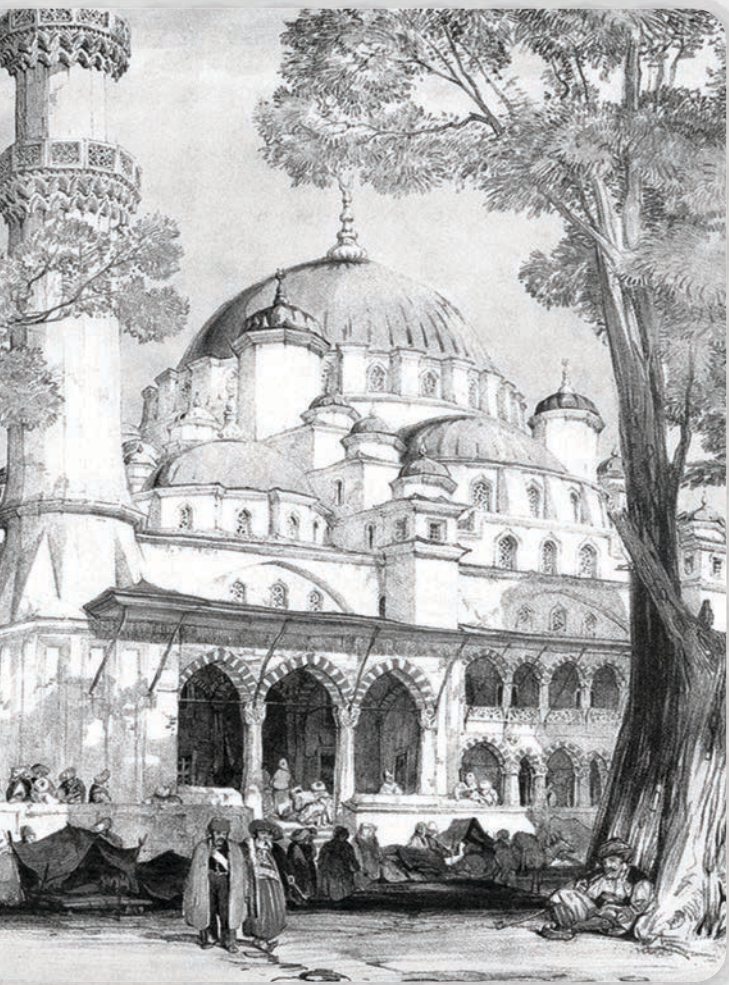
Nëse të vjen ndonjë nevojtar
në derë, mos e kthe duarbosh.
-Zoti mos e dhëntë!-; mbase
një ditë edhe ti mund bëhesh
nevojtar dhe do shëtisësh
derë më derë! Njeriu i pjekur,
i ndihmon nevojtarët duke
menduar se një ditë mund të
ketë edhe vet nevojë për dikë.
Pyeti zemërthyerit për hallet dhe
kujdesu për ta. Kushedi mbase
një ditë edhe ti bie në situatën
e tyre! Gëzoji zemrat e njerëzve
të vuajtur. Mbase një ditë, edhe
ti bëhesh i vuajtur. Ti që sot nuk
shkon në derën e askujt për të
kërkuar diçka, si falënderim për
këtë, ndihmoje nevojtarin që
vjen në derën tënde! Ai që sot
nuk mbjell farën e dashurisë,
nesër nuk mund të hajë fruta
prej degëve të pemës Tuba⁴ në
Xhenet.

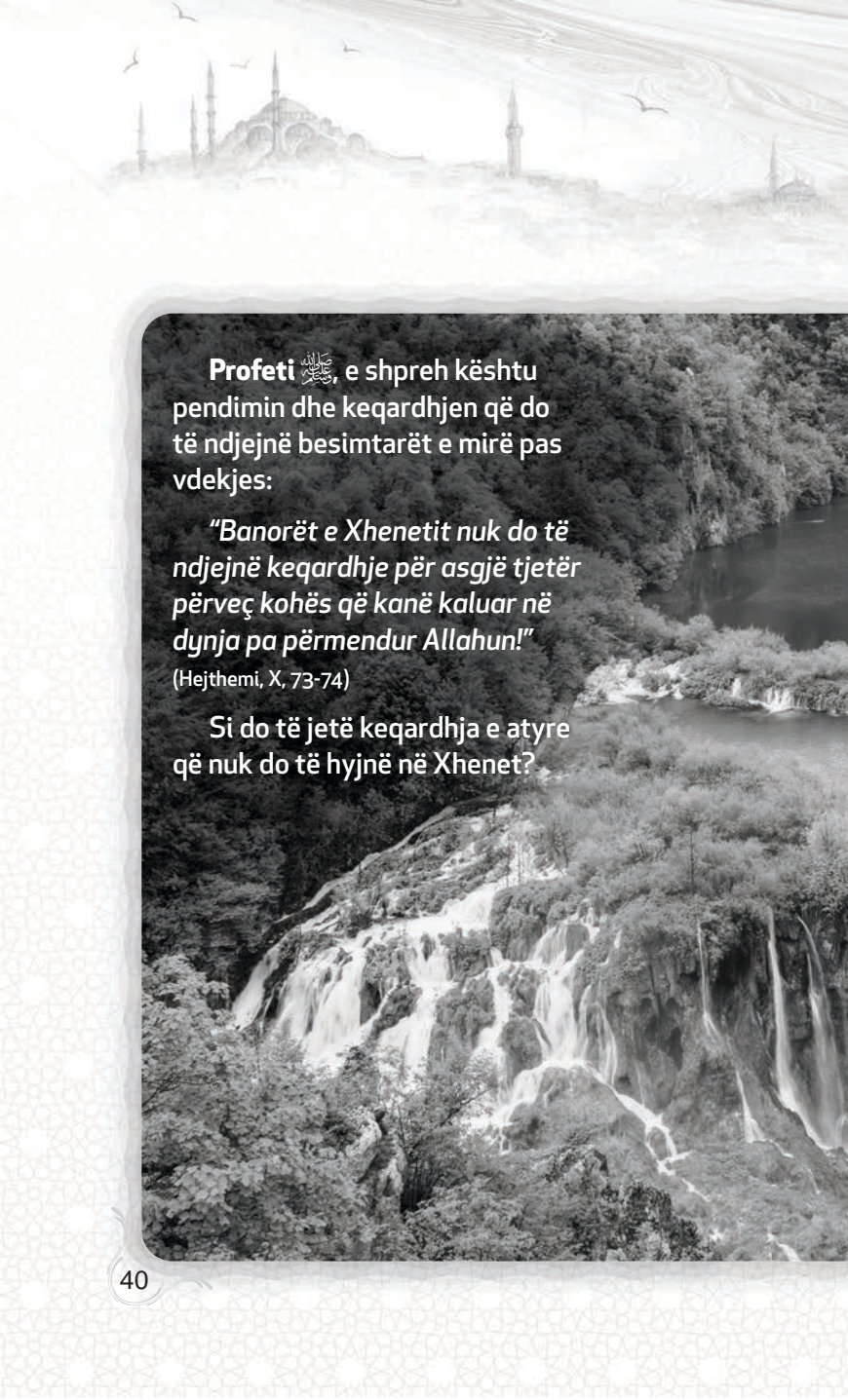
4. Tuba, pemë në xhenet.

Nesër, Ditën e Kiametit do të ngrihet tregu i Xhenetit dhe gjithsecili do të shpërblehet sipas punës së vet. Sa kapital të kesh dërguar në atë botë, aq mirësi do të arrish. Nëse je i falimentuar, s'mund të bësh gjë tjetër përveçse të turpërohesh. Ditët e jetës tënde tashmë janë bërë e shkuar. Ajo që ka shkuar nuk kthehet më pas. Të paktën këto pak ditë që të kanë mbetur, konsideroi si mirësi dhe vlerësoi siç duhet. «O njeri i gjallë! Përmende Allahu sa të punon ende gjuha! Mos i mbyll buzët! Koha jonë na kaloi në indiferencë, e ti mos u bëj si ne! Stolisi frymëmarrjet e tua të numëruara me përmendjen e zotit dhe konsideroje si mundësi këtë jetë!..»”

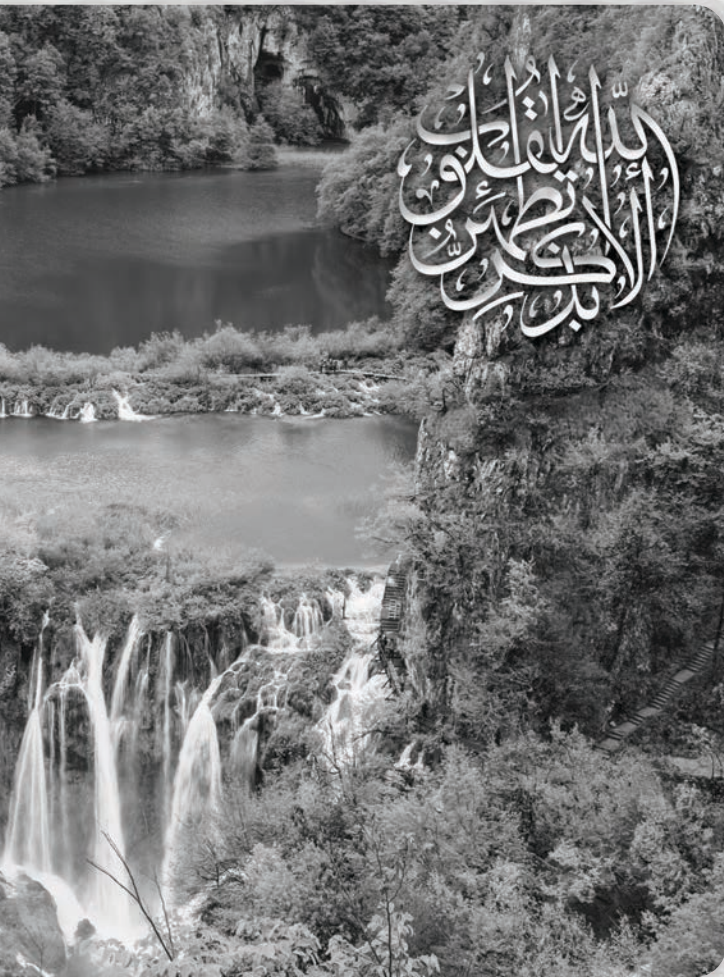

Profeti ﷺ, e shpreh kështu pendimin dhe keqardhjen që do të ndiejnë besimtarët e mirë pas vdekjes:

“Banorët e Xhenetit nuk do të ndiejnë keqardhje për asgjë tjetër përveç kohës që kanë kaluar në dynja pa përmendur Allahun!”

(Hejthemi, X, 73-74)

Si do të jetë keqardhja e atyre që nuk do të hyjnë në Xhenet?

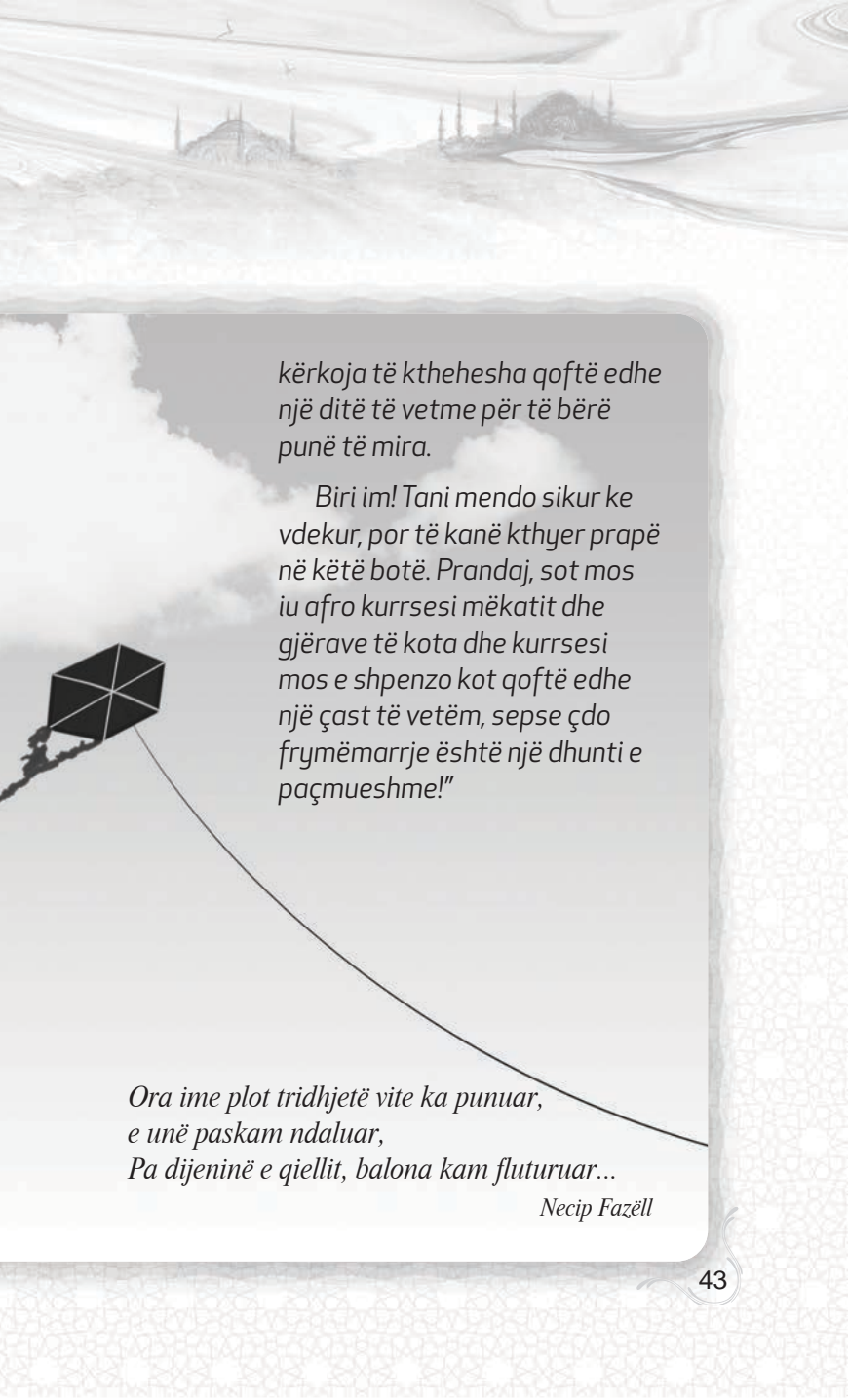

Imam Gazaliu, duke u shprehur se një mysliman duhet ta llogarisë shpesh jetën e tij të përditshme, na jep këto këshilla:

“Pasi të ketë falur namazin e sabahut dhe para se ta fillojë ditën e re, besimtari duhet të ulet për të biseduar kokë më kokë me vetveten, të bëjë disa marrëveshje dhe të vërë disa kushte. Kështu vepron edhe tregtari me ortakun e vet, të cilit duhet t’i dorëzojë mallin. Madje ia tërheq vëmendjen edhe për disa gjëra. Kështu, edhe njeriu duhet t’ia tërheqë vëmendjen vetes dhe t’i sugjerojë këto gjëra:

“Jeta ime është kapitali im. Po të më marrë fund jeta, më merr fund edhe kapitali bazë, edhe fitimi. Por, kjo ditë që sapo ka filluar, është një ditë e re. Allahu më nderoi duke më lejuar edhe këtë ditë! Po të ma kishte marrë jetën, sigurisht do t’i

kërkoja të kthehesha qoftë edhe
një ditë të vetme për të bërë
punë të mira.

*Biri im! Tani mendo sikur ke
vdekur, por të kanë kthyer prapë
në këtë botë. Prandaj, sot mos
iu afro kurrsesi mëkatit dhe
gjërave të kota dhe kurrsesi
mos e shpenzo kot qoftë edhe
një çast të vetëm, sepse çdo
frymëmarrje është një dhunti e
paçmueshme!"*

*Ora ime plot tridhjetë vite ka punuar,
e unë paskam ndaluar,
Pa dijeninë e qiellit, balona kam fluturuar...*

Necip Fazëll

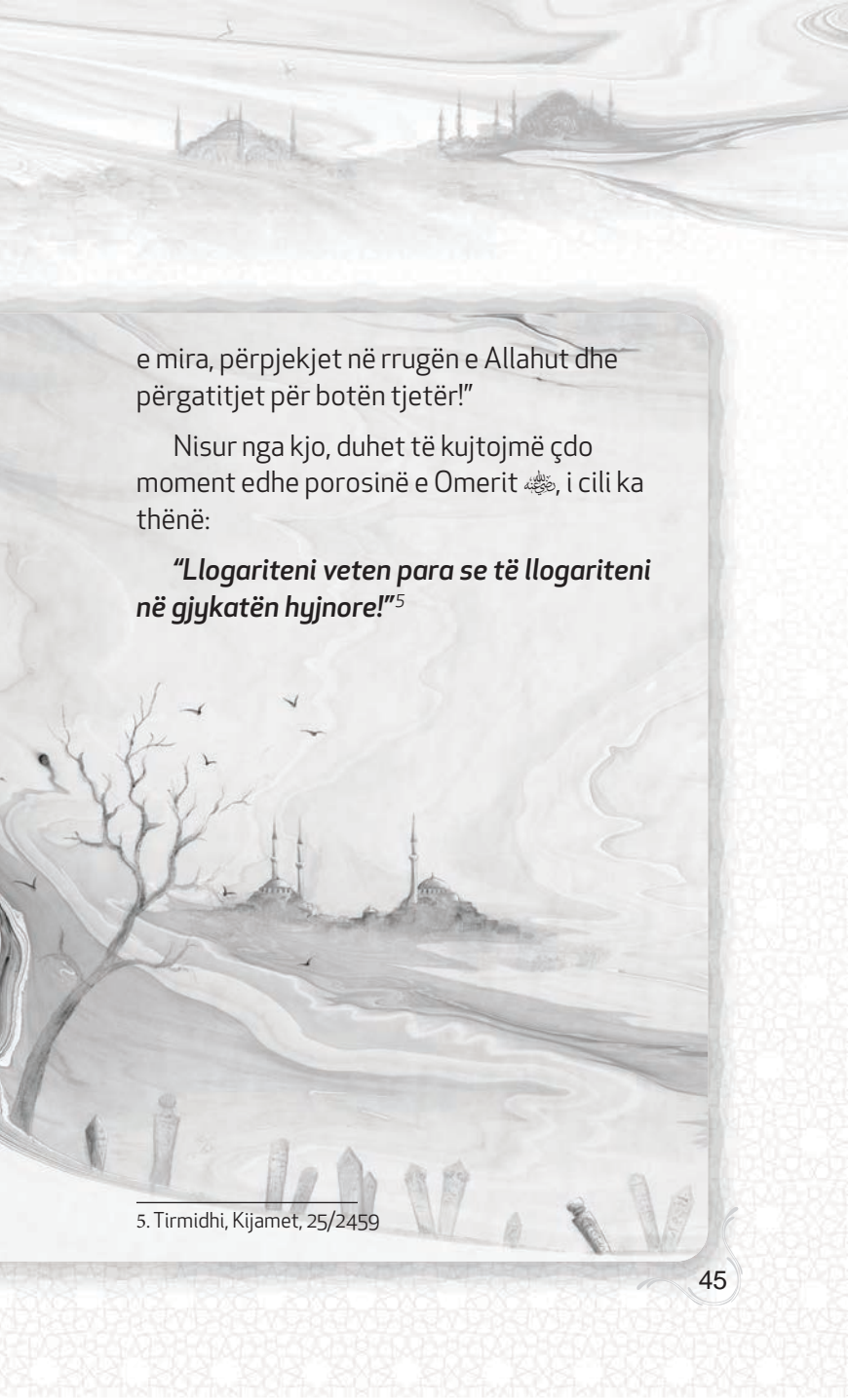

Kjo gjendje e Rebi bin Hajsemit është një shembull shumë domethënës në çështjen e vet llogarisë:

Ai kishte hapur një varr në bahçen e tij. Kur e ndjente se zemra i është ngurtësuar, shkante te varri dhe qëndronte një farë kohe atje. Ai mendonte se do të vijë një ditë dhe do t'i japë lamtumirën kësaj bote dhe se në varr do të ketë nevojë për një kërkim faljeje dhe sadakaje që ka dhënë, duke menduar llogarinë në botën tjetër. Pastaj thoshte këto ajete:

“Kur ndonjërit prej tyre i vjen vdekja, ai thotë: «O Zoti im, më kthe pas që të bëj vepra të mira e të kompensoj atë që e lashë!..»” (Mu'minun, 99-100) Kur dilte nga varri, i thoshte vetes:

“O Rebi! Shiko, sot të kthyen përsëri. Do të vijë edhe një kohë që kjo lutje nuk do të pranohet dhe nuk do të kthehesh në këtë botë. Merri masat që tani dhe shtoji veprat

e mira, përpjekjet në rrugën e Allahut dhe përgatitjet për botën tjetër!"

Nisur nga kjo, duhet të kujtojmë çdo moment edhe porosinë e Omerit رضي الله عنه, i cili ka thënë:

"Llogariteni veten para se të llogariteni në gjykatën hyjnore!"⁵

5. Tirmidhi, Kijamet, 25/2459

**Po ashtu, edhe dijetarët kanë dhënë
këshillat e tyre për umetin, me atë të të
cilave çdo besimtar mund të llogarisë
veten në jetën e tij të përditshme:**

Çdo agim që lind, është hapje e një tjetër faqeje të bardhë prej librit të jetës tënde... Po si e hape librin e jetës këtë mëngjes? A e falënderove Zotin tënd që të fali një ditë të re? A e rinovove premtimin e devotshmërisë ndaj Zotit tënd në këtë ditë të re? A ke menduar ndonjëherë se me çfarë do të jenë mbushur këto fletë kur të lexohen në mëngjesin e ditës së gjykimit?

Sa arrite të përfitoje prej mëshirës dhe faljes hyjnore kur Allahu të ftoi për t'i kërkuar falje në kohën para agimit? Apo mos ndoshta i ke humbur në gjumë këto mundësi të vyera, njëlloj siç humbasin kot pikat e shiut që bien mbi shkëmbinj?

Profeti ynë ﷺ ka thënë:

"Allahu (xh.sh.) zbret çdo natë në qiellin e dynjasë në 1/3 e fundit të saj dhe thotë:

**«Kush më lutet Mua, që t'i
përgjigjem atij, kush më kërkon Mua,
që Unë t'i jap atij dhe kush pendohet
tek Unë, t'a fal atë?»»** (Buhari, Teuhid 35,
Tehexhud 14, Deauat 13; Muslim, Musafirin, 166.)

A ke mundur ta bartësh gjatë gjithë ditës frymëzimin e kohës para agimit? Sa kohë ke kaluar sot në atmosferën e përmendjes së Allahut? Sa kohë qëndrove në frymëzimin shpirtëror të përmendjes së Zotit tënd?

Sa kohë namazi ke falur me xhemat, duke iu përgjigjur ftesës hyjnore "Hajja ale's-salah", që ngrihej prej minareve? A munde t'i falje namazet me përkushtimin e duhur dhe harmoninë zemër-trup me të cilën kënaqet Allahu?

A ke treguar sot vullnet të fortë për t'iu kundërvënë dëshirave të ulëta të egos që përpiqen të shtien apo të kanë shtëni në dorën e tyre? A të ka vrrarë ndopak ndërgjegjja për sjelljet apo zakonet e këqija që posedon dhe janë të ndaluara nga Allahu? A ke derdhur lot pendese për shkak të këtyre?

A e ke ruajtur gjuhën tënde sot nga fjalët e kota e të padobishme, nga gënjeshttrat dhe thashethemet, nga përgojimet dhe debatet dhe nga shpimi i ndonjë zemre me fjalë helmuese?

A ke mundur t'i vazhdosh me syrin e zemrës
yjet që janë krijuar për ty, pafundësinë e
kozmosit, diellin dhe hënën që i japin jetë
tokës, gjethet dhe lulet shumëngjyrëshe të
bimëve që dalin nga e njëjta tokë, natyrën e
tyre, frutat e ndryshme në ngjyrë, aromë, shije
e formë, dizajnin e mrekullueshëm të krahëve
të fluturave të cilat nuk kanë më tepër se dy
javë jetë dhe fazat e mahnitshme të krijimit
të njeriut? A ke marrë mësim prej shfaqjeve
të fuqisë hyjnore në gjithësi dhe a ke fituar
thellësi ndjenjash prej këtyre?

Qielli ofron një thellësi që të merr sytë prej mistereve hyjnore si një abazhur i mrekullueshëm kristali... Erërat, janë lajmëtarët e fshehta të frymëzimeve hyjnore... Rrufetë, janë shkëndijat e frikës dhe të shpresës... Gjëmimet, janë fermanët e sundimit të Kahharit/Mposhtësit dhe bombardime që të zgjojnë prej indiferencës... Po ti sa i ke kuptuar këto paralajmërime?

Çdo pemë bashkë me gjethet e saj i ka shtrirë duart e përgjërimit dhe me drithërima gëzimi i lutet Zotit të vet. Bari, si një sexhade për një xhemat mysliman, e lulet që valëviten mbi të me pasion si një umet i gëzueshëm... Ndërsa malet, si shenjë e fuqisë, qëndrojnë në këmbë në prezencën hyjnore. Po gjendja jote sa përputhet me gjithë këtë harmoni hyjnore?

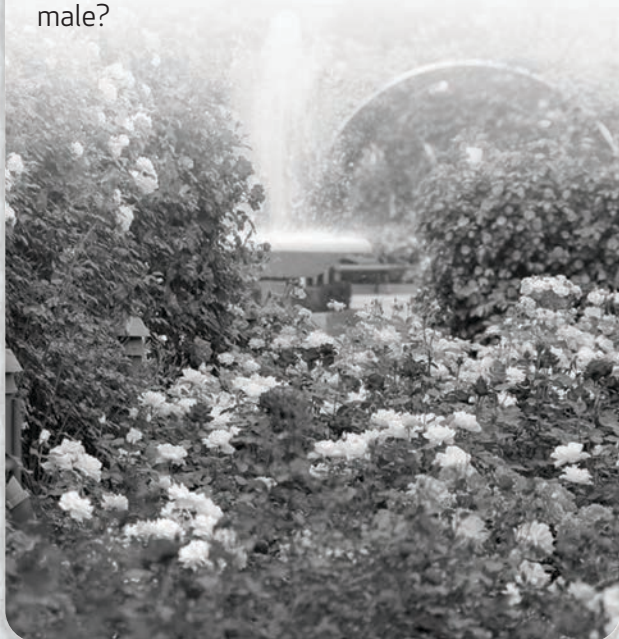

Kafshët prej të cilave përfitojmë mishin dhe qumështin nuk i rebelohen njeriut dhe nuk tregojnë koprraci. Nga ana tjetër, një elefant gjigand mund të tërhiqet edhe nga një fëmijë. Kush është Ai që i bëri ato të bindura ndaj njeriut dhe ia vuri në shërbim? Po sikur të mos i bënte të bindura?

Gjithashtu, edhe frutat e perimet e llojllojshme prej të cilave kemi shumë përfitime dhe bota e gjithë bimëve, me lulet e së cilës qetësohemi shpirtërisht, ekzistojnë në sajë të aftësisë së fotosintezës që u ka dhuruar Allahu i Madhëruar. Por, po sikur të mos ishte kështu? Po sikur bota të ishte një vend tepër i thatë vetëm me shkëmbinj e male?

A ke mundur sot t'i shohësh krijesat
me syrin e mëshirës, dhembshurisë
dhe dashurisë së Krijuesit?

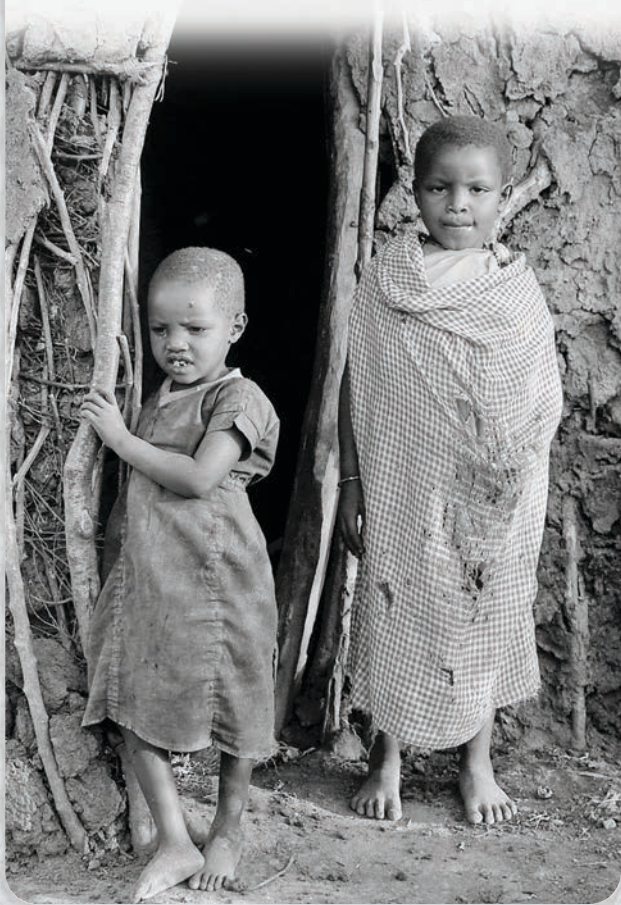
Me kë dhe sa prej të mirave që të ka
dhuruar Allahu i Madhëruar i ke ndarë sot?

A e ke përjetuar sot kënaqësinë shpirtërore që të jep gëzimi i një besimtari? A ke ngushëlluar ndonjë hallexhi, duke e bërë të buzëqeshë? A ke fituar ndonjë zemër sot?

A e përkëdhelur sot kokën e një jetimi?

A e ke vizituar ndonjë të sëmurë? A e ke
përcjellë ndonjë xhenaze?

A je interesuar sot për fqinjët dhe
nevojtarët përreth teje? A ta ka drithëruar
zemrën një fqinj që ka mbetur i uritur apo
ndonjë i pastrehë që dridhet në të ftohtë?

A të kanë hidhëruar sot hallet e myslimanëve që
vuajnë qoftë edhe në anën tjetër të botës?

A je gjendur sot pranë të vuajturve dhe a e ke
ndarë hidhërimin e tyre? A t'u prek zemra pranë
tyre, a të lotoi syri prej halleve të tyre, a të
shkaktoi dhimbje në zemër vuajtja e tyre?

A ke bërë ndonjë përpjekje sot për ngopjen e të uriturve, shërimin e të sëmurëve dhe për lehtësimin e atyre që janë të shtypur nën barrën e borxheve? A je lutur për këtë çështje me fjalë, me zemër, dhe ç'është më e rëndësishme, me vepra?

A je kujdesur sot për të drejtat e njerëzve apo të kafshëve? A ke menduar se je përgjegjës edhe për macen apo të qenin që ke gjetur tek dera jote?

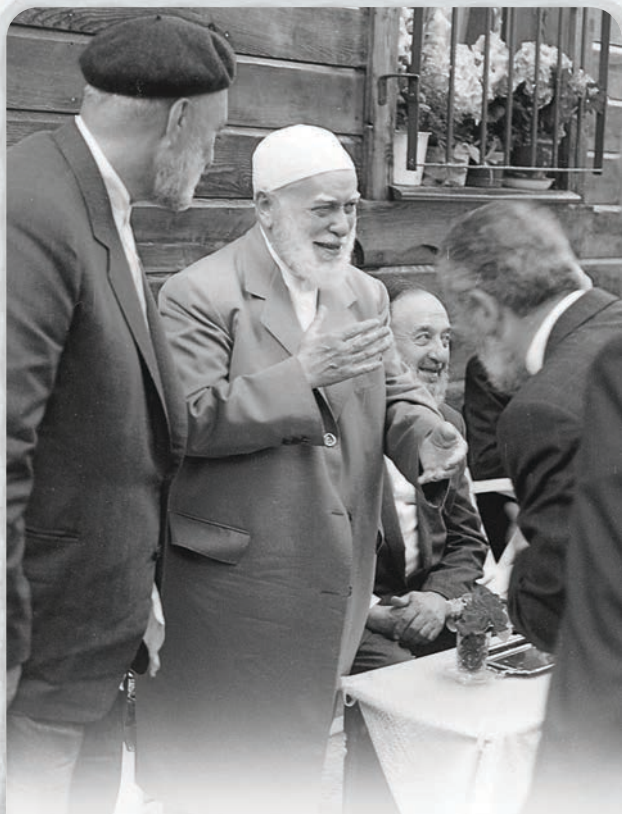

A ke mundur që sot, atyre që kanë nevojë për udhëzim t'u afrosh me gjuhë të ëmbël dhe me një zemër që shpërndan mëshirë? A i ke urdhëruar ata për të mirë dhe i ke ndaluar nga e keqja? A je lutur për udhëzimin e tyre? A ke mundur të bëhesh shembull "i një personaliteti mysliman" për ta?

A i ke pyetur sot prindërit apo të afërmit e tu për hallet e tyre, a ua ke gëzuar zemrat? Nëse ata kanë ndërruar jetë, a je lutur për ta dhe i ke kujtuar me mirësi? Sa besnik ke qenë ndaj miqve të tyre të vjetër?

A ke përshëndetur sot me selam të gjithë njerëzit që i njeh dhe nuk i njeh? A i ke pritur njerëzit me fytyrë të qeshur duke e ditur se buzëqeshja është sadaka?

A ke fituar sot ndonjë mik dhe me sa miq e ke freskuar miqësinë?

A ke hequr sot nga rruga ndonjë pengesë që i bezdis kalimtarët?

A ke mundur ta shohësh sot familjen tënde me syrin e zemrës, si kopshtin tënd të Xhenetit, duke u përpjekur ta mbrosh atë nga ndikimet negative të kohës?

Çfarë u mësove sot nga edukata fëmijëve të tu që Allahu i Madhëruar t'i ka lënë amanet? A ke mundur të fusësh në zemrat e tyre dashurinë për të Dërguarin e Allahut (a.s.), profetët e tjerë dhe robërit e mirë të Allahut? A je përpjekur që ata të fitojnë një personalitet të mbrujtur me moral Islam? A ke menduar se ata do të jenë ose nder, ose turp për ty në ditën e gjykimit?

Ti shpenzon kohë dhe pasuri për një periudhë të gjatë në arsimimin e fëmijëve të tu në këtë botë. Po për arsimin në lidhje me Ahiretin e tyre çfarë ke bërë? Apo mos vallë i ke konsideruar të mjaftueshme disa ditë mësimi fetar në kurset e verës, për një arsimim që ka të bëjë me botën tjetër?

Nëse je zonjë shtëpie, a e ke përcjellë burrin tënd me fytyrë të qeshur e dashuri, duke u lutur që të sjellë furnizim hallall në shtëpi? Po ashtu, a e ke pritur me fjalë të ëmbla në mbrëmje, duke u përpjekur t'i largosh lodhjen dhe të bëheni një familje e pastër e shembullore?

Nëse je zot shtëpie, me sa butësi dhe mëshirë je sjellë ndaj gruas dhe fëmijëve të tu? A e ke menduar se trashëgimia më e madhe që mund t'u lësh atyre është ajo e botës tjetër dhe, a je përpjekur aq sa duhet për zhvillimin e tyre fetar, moral e shpirtëror?

A ke mundur t'i vetëdijësosh fëmijët e tu se feja, besimi, atdheu dhe të gjitha gjërat e shenjta janë amanete që duhen mbrojtur? A ia ke kujtuar fëmijëve të tu dëshmorët që kanë rënë në mbrojtje të atdheut? A i ke mësuar ata se Kurani që është mirësia më e madhe e Allahut, ezani që jehon në qiejt tanë dhe flamuri ynë që valëvitet i lirë në këtë vend, janë nderi dhe krenaria jonë më e madhe?

Duke filluar prej familjes, a ke marrë masa mbrojtjeje për njerëzit që ke nën përgjegjësi, kundër të këqijave dhe problemeve të kohës, ndërkohë që sot breza të tërë po humbasin si trungjet në përrenj?

A ke mundur ta marrësh përdore një fëmijë apo një të ri, e të shkoni bashkë ne xhami? A je përpjekur të mbledhësh rreth vetes disa të rinj për t'i qerasur materialisht e shpirtërisht, duke ua bërë të dashur të vërtetën? Çfarë dhurate i ke dhënë një personi të cilin e do për hir të Allahut?

A je përpjekur sot të qëndrosh me ndonjë njeri të mirë? A ke bërë miqësi me ndonjë besimtar të sinqertë që do t'i thotë të vërtetat për hir të Allahut edhe pse nuk do t'i pëlqenin egos tënde? A ke bartur ndopak shqetësim në zemrën tënde për t'ruajtur nga qëndrimi me gjynahqarët dhe njerëzit e këqij?

A ke marrë pjesë sot në ndonjë veprimtari që të shton dijen dhe kulturën? A ke kërkuar urtësi duke marrë shembull prej jetës së Profetit ﷺ? A je përpjekur t'i përjetosh këto gjendje shpirtërore dhe mirësi?

A ke bërë kujdes nëse fitimi yt i sotëm, ushqimi, pija dhe veshja jote janë hallall, të dyshimta apo haram? A të ka shoqëruar ndjenja e ruajtjes prej harameve në çdo veprim?

A je sjellë me mirësi dhe a e ke falur sot
ndonjë që të ka bërë keq ose është sjell
keq me ty?

Sa faqe ke lexuar sot prej Kuranit Fisnik, i cili është mrekullia më e madhe që do të vazhdojë deri në ditën e Kiametit? A ke mundur të punosh siç duhet me të duke medituar mbi mesazhet që jep ai? A je prej atyre që ia kanë mësuar të tjerëve Kuranin, i kanë shërbyer atij dhe e kanë ndihmuar atë për t'u bërë prej robërve më të mirë?

Sa domethënëse janë këto vargje të poetit Nexhip Fazëll, të cilat e shpjen njeriun drejt një vetllogarie jetësore:

*I rrethuar jam nga çdo anë, ngado që
vështroj, Ka të rrethuar, e askush që
rrethon? Kush është piktori mjeshtëror
që këtë fytyrë ka pikturuar Ka që para i
del, e pasqyrën nuk pyet?*

A ke menduar se sot mund të vdesësh, të qefinosesh, të varrosesh dhe, pasi familja dhe të afërmit të të lënë në varr e të kthehen pas, do të mbesësh vetëm për vetëm me besimin dhe punët e tua? A ke menduar se do të pendohesh shumë për momentet e kaluara kot të kësaj jete? A je penduar sinqerisht duke i organizuar sjelljet dhe mendimet e tua në këtë drejtim?

Si e ke mbyllur ditarin e jetës sot?
Çfarë kanë shkruar Kiramen e Katibin
aty? A do të mund të japësh llogari
në ditën e gjykimit për faqen e kësaj
dite?

Shkurtimisht, a e ke menduar se sot je duke u regjistruar nga kamerat hyjnore në çdo lëvizje dhe çdo veprim tëndin për të mbushur kasetën e jetës tënde? A e ke bërë llogarinë e 24 orëve të fundit që ke kaluar dhe a e ke kontrolluar veten?..

Të parët tanë kanë thënë: "Mendja njerëzore ka sëmundjen e harresës." Kalimi i kohës, merr prej memories së njeriut edhe shumë ndjenja. Prandaj është e domosdoshme që herë pas here t'i mendojmë këto me qëllim që t'i kujtojmë mirësitë e harruara dhe t'i rifreskojmë virtytet e zemrës që janë zvetënuar.

Ja pra, lidhur me këtë, sjelljet, porosinë dhe veprat e njerëzve të urtë e të devotshëm, bartin një vlerë të paçmueshme, sepse për të bërë një jetë të devotshme dhe vigjilente se ata, është e mundur në sajë të llogarisë së çdo dite të jetës sonë në peshoren e besimit.

Kjo lutje e **Jahja ibn Muadh** رضي الله عنه, shfaq para nesh një ndjesi shpirtërore, e cila është shembull për ne:

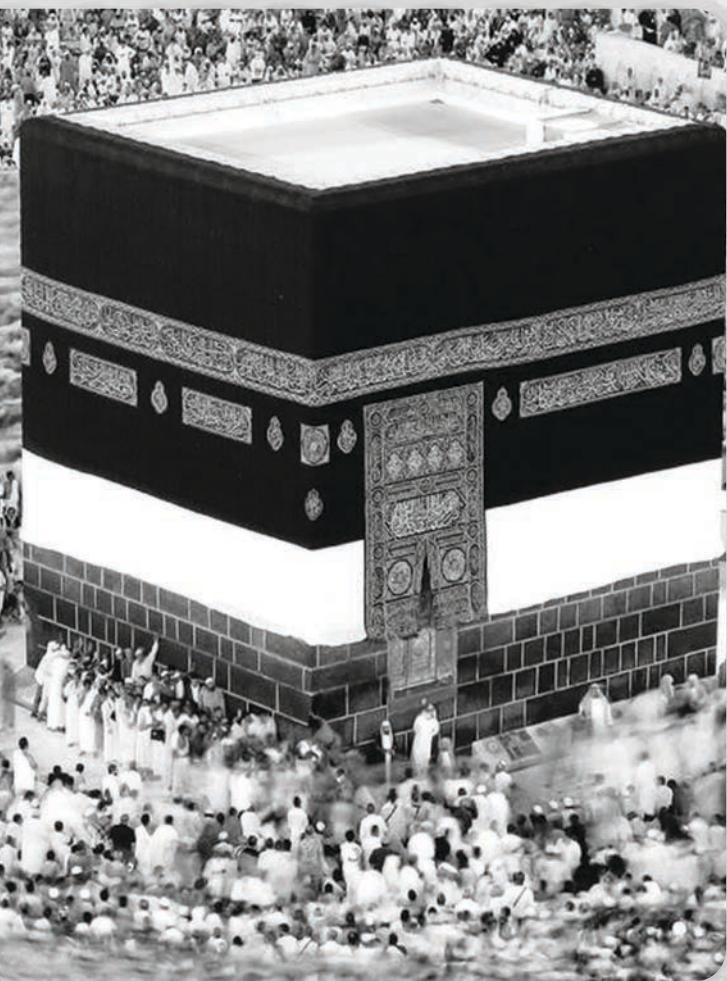
“O Allah! Netët mund të zbukurohen vetëm me lutjen dhe strehimin tek Ti.

Ditët mund të zbukurohen vetëm me adhurimet dhe veprat e bukura për Ty.

Bota mund të zbukurohet vetëm me përmendjen Tënde dhe meditimin rreth krijesave të Tua.

Pasvdekja mund të zbukurohet vetëm me faljen Tënde. Xheneti mund të zbukurohet vetëm me bukurinë Tënde.”

O Zot!
Na e bëj
të mundur të bëjmë
një jetë të devotshme
në rrugën Tënde
dhe ta përdorim kapitalin
e jetës sonë vetëm për
kënaqësinë Tënde!..

Amin!..